

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδόμον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνορθωσι θὰ περνοδίν' ἢ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντος εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ Νοεμβρίου,
σάχλα Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδόντα πέντε κι' ἑκατό,
καὶ μ' ὅλους δυνατὰ χειροκροτῶ.

Ἐδὲμ τῆς Ἀνορθώσεως
μὲ δένδρον νέας γνώσεως.

Φ.—Θαρροῦσα, Περικλέτο μου, πῶς ἤμουν τρεῖς εὐδαίμων,
θαρροῦσα πῶς οὐδέτερος 'στὴν λύσσαν τῶν πολέμων
ἱππῆγα 'στὸν Παράδεισον τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ δένδρον εὐσκιόφυλλον ἐκύτταξα τῆς γνώσεως.

Ὁ κάθε κλάδος μὲ καρπούς
ἔγερνε φορτωμένος,
κι' ἐγὼ τοὺς ἔδρεπα νωπούς
κατενθουσιασμένος.

Νέων ἀνδρῶν συνωστισμός
περὶ τὸ δένδρον τοῦτο,
μικρῶν μεγάλων θαυμασμός
γιὰ τῶν καρπῶν τὸν πλοῦτο.

Ἄνδρες, Περικλέτο, νέοι
κελαϊδοῦσαν κεχρηναῖοι
τὰ καλὰ τοῦ Παραδείσου,
ποῦ 'στὰ μάτια τῶν ἐμπρὸς
ἀνεπήδησε λαμπρὸς
ἐκ τοῦ χάους τῆς ἀβύσσου.

Τι Παράδεισος κι' ἐκεῖνος, ἀληθὴς μακαριότης,
εὐεξία καὶ νεότης.
Τι Καζίνα, Περικλέτο, σ' ὅλους ἀφθονία πόρων,
ἕνας νέος ὀργασμός,
κι' ἕνας πατριωτισμός,
ποῦ δὲν ἦταν σὰν κι' ἐκεῖνον τῶν παλῶν πατριδεμπόρων.

Ὅλο νέοι πατριῶται,
ζωῆς νέας θιασῶται,
ποῦ μὲ νέαν ὅλως κρᾶσιν
ἐσπρωχθῆσαν πρὸς νέαν δρᾶσιν
ἕνα κόσμον ναρκωμένον,
χαῦνον, ἐξουθενωμένον.

Πρὸς θριάμβους ἐκινεῖτο
μιά νεότης, μιὰ Βουλὴ,
μὲ χαράς, μὲ χαροκόπια.

Οὐρρά, μπράβο, μπάστα, ζήτω,
κι' ἐφωνάζανε πολλοί:
βάλατε φωτιὰ 'στὰ τόπια.

Καὶ δὲν ἦτανε κανεῖς,
ποῦ δὲν ἔτρεχ' ἐμμανὴς
ἕνα στέφανο νὰ πλέξη.

Τί βιολιὰ καὶ τί σαντούρια!
ὅλα τᾶβλεπες καινούρια...
ὦχ! ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη.

Κι' ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης
ἐβγαίνει μιὰ νέα πλάσις
μὲ κελάδημα Σειρήνος.

Κι' ἔτρεχαν λεπτὰ περίσσια,
κι' ἔλεγε κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος:
ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Δέν ήταν πιά πενία, πού τρώει τὰ σηκότια,
κι' εἶδα γνωστούς κι' ἀγνώστους
σωματικῶς εὐρώστους,
ποῦ νόμιζες πῶς τῶνε τοῦ Πιγκ τὰ καταπότια.

Σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι
νέοι στρατοὶ καὶ στόλοι,
κι' ἀσκήσεις καὶ γυμνάσια
ζηρᾶς τε καὶ θαλάσσια.

Κι' εἶδα, βρέ Περικλέτο, σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ σέρνουνε χορὸ
φίλοι μας Ἀγγλογάλλοι
κι' ὀργανωταὶ μεγάλοι.

Γιὰ τὴν Ἀνθρώπι μας χορὸς καὶ πανηγύρι,
μ' αὐτὴν τὸ κράτος τῶρα τὸν ἔχει τὸν ἀργύρη,
κι' ἐχόρευε καθένας μ' ἐκείνην τὴν ντουνοῦ,
κι' ἐχόρευε κι' ὁ Τῶφφελ μαζί μὲ τὸν Ἐντοῦ.

Κι' ἠκούοντο πυρὰ
καὶ πυροβόλων βρόντος,
κι' ἐσείετο ζηρὰ.
κι' ἐσείετο καὶ πόντος.

Κι' ἐγὼ γι' αὐταῖς τῆς κανονιστικῆς ἔλεγα ὅτιν μητέρα:
βρόντησε, κανονιζέρε,
καὶ μὴ λυπᾶσαι τὰ λεφτά, μὴ φαίνεσαι τσιγκοῦνα,
μὰ πάντα στῆς ἀρβύλας σου γράφε τα τὴν πατοῦνα.

Τάραξε καθὼς τὸ πάλαι
τῶν θριάμβων τὴν σιγήν,
κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν
τὴν Ἀνθρώπιν σου ψάλε.

Καὶ ὅτ' ἡρόνιασμα μονάρχος ξαναπῆγα ὅτ' οὐδὶ,
ποῦ τὴν εἶχα πρωτοῖδῃ,
κι' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα ρόδο μύρισα λευκό,
ἄσπρο ρόδο σὰν κι' ἐκείνη, σὰν κι' αὐτὴ παρθενικό.

Μὰ δὲν εἶδα πῶς τὸ ρόδο τὸ τριγύριζαν κι' ἀγκάθια
καὶ τὰ μάλαξα κι' ἐκείνα καὶ μ' ἀνοίξανε πληγαίς,
κι' ἔχασα, βρέ Περικλέτο, καὶ ταῦγά καὶ τὰ καλὰθια,
καὶ σὲ τὸς νέους ἄνδρας γέρος ἔμεινα γεγές.

Ἄνδρες νέοι κι' ἀπ' ἐδῶ,
ἄνδρες νέοι κι' ἀπ' ἐκεῖ,
πάντες Ἀνορθωτικοὶ
μὲ σεμνότητος αἰδῶ.

Νοῦ καὶ σώματος υἰεῖαις,
ποῖος τόπος τῶν μακάρων,
τί νεότητος αὐδῆ!

Καὶ μὲ φίλτρα καὶ μαγειρίαις
κι' ἕνας γέρος ἄρον ἄρον
ἐγίνετο παιδί.

Κι' ἐγὼ σὰν Φάουστ, πού πολλὰς μ' ἐγέρασαν ἐλπίδες,
κι' ἐπέρασα τὸ σφριγηλὸν τῆς ἡλικίας ὄριον,
ἦγα στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς Μεφιστοφελῆδες
κι' ἔνεσιν, Περικλέτο μου, μοῦκαναν ὑποδόρειον,
κι' ἀμέσως νέος ἔγινα μ' ἀνάστημα γιγάντειον
κι' οὕτως εἰπεῖν Αἰάντειον.

Κι' ἔτρεξα σὲ Καζίνα,
καὶ φίλοι μερικοὶ
μ' ἐπῆγαν ὅτ' ἐν τὴν κουζίνα
τὴν Ἀνορθωτική,

Κι' εἶδα καζάνια, Περικλῆ, κι' εἶδα μικραῖς μεγάλας
ἐδῶ κι' ἐκεῖ τσουκάλαις,
κι' εἶδα κουκιά μὲ βήγανη, καθὼς καὶ κολοκύθια,
καὶ πλῆθος νομοσχέδια σ' αὐταῖς ἐμαγειρεύετο,
κι' ἐβράζανε κι' ἐκόχλαζαν, λές κι' ἦτανε βρεθίθια,
καὶ κάθε νέος μάγειρας γελῶν ἐκοκορεύετο.

Κι' ἔτρεχε κάθε μάγειρας καὶ κάθε μαρμιτόνι,
καὶ κάποιο νομοσχέδιο ὑπτοῦσε πότε πότε,
ποῦ νόμιζες πῶς ἦτανε σπαγέτο μακαρόνι,
καὶ μὰ μπουκιά τὸ ἔκανε καμπόσοι πατριῶται.

Κι' ἐβγαῖναν κατὶ μυρωδιαῖς
μέσ' ἀπὸ τὴν κουζίνα,
πού ἴλιγαναν πολλῶν καρδιαῖς
κι' ἐμένα τὸν κηφῆνα.

Ἐκεῖ πέρα, πατριῶτη,
τί σχεδίων φαγοπότι.
Ἄφθονος μαγειρική,
καὶ τσουμποῦσι καὶ τραπέζι,
κι' ἔτρωγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Γάλλοι καὶ Ρωμηοὶ κι' Ἑγγεῖλοι.

Ὅλοι ὥφωναζαν ἐδίθα
σὲ νομοσχεδίων στίθα.
ὦχ! ψυχὴ μου τί μεθύσι!..
Ζήτω Λόντρα καὶ Παρίσι.

Ἐβλεπες Ἀνορθώσεως τσότρες, ἀσκούς καὶ φούσκιαι,
ἀλλ' ἔβλεπες κι' ὀργανισμοὺς Ἑλλήνων κι' Ἀγγλογάλλων,
ποῦ σοὺ τοὺς ἐσερβίζιζαν ἐμπρός σου γιὰ ζακουσκαῖς
καὶ σούκαναν τὴν ὄρεξιν νὰ τρῶς μετὰ τῶν ἄλλων.

Κι' ἐπροφῆτευσε καθεὶς
εὐωχίας ἀληθείς
κι' ἕνα μέλλον σπάνιον.

Κι' ἐπλησίασα κι' ἐγὼ,
ποῦ γι' Ἀνθρώπιν σφριγῶ,
κι' εἶδα φῶς οὐράνιον.

Ἄνδρες νέοι καὶ φωστῆρες,
ποῦ τὸ κράτος ἀναζῆ..
Π. — Πῶς κι' ἐμένα δὲν μ' ἐπῆρες
στὸν Παράδεισο μαζί;

Φ. — Ἐσὺ χάσκεῖς ὀλοένα, Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
καὶ τὴν ὥρα πού σὲ θέλω δὲν σ' εὕρισκω πουθενά.

Π. — Διασκεδάσεις μοναχὸς
κι' ἐμένα δὲν μὲ πέρνεις..
Φ. — Εἶσαι τῷ πνεύματι πτωχὸς
καὶ πάντα κουτοφέρνεις.

Κρίμα, πού ὅτ' ἐν τὸν Παράδεισον καὶ σὺ τῆς Ἀνορθώσεως
δὲν ἔγινες συμμετοχὸς ζωοπαρόχου βρώσεως.
Κρίμα, πού δὲν ἐτρέφης σὲ νέους Παραδείσους
κι' ὥραϊος σὰν τὸν Νάρκισσο δὲν ἔδρεψες ναρκίσσου.

Τῶν σοφῶν ὁ κορυφαῖος μπράτσο μὲ τὴν Ἀθηνᾶ
δύο Πανεπιστημίων ἐξετάζει τὰ κενά.

Ἄν ἦσουν καὶ σύ, χαζέ,
θάπινες σ' ὅλων τὴν υἰεῖα,
κι' ἀπὸ τὰ νέα τὰ φαγιά
βεβαίως θάπερνες μεζέ.

Κρίμα, πού δὲν ἀπῆλαυσε τοιαύτην πανδαισίαν,
κρίμα, πού δὲν ἐμέθυσε μὲ τὴν ἀμβροσίαν.
Τὶ κρίμα, πού καὶ σήμερα μυαλὸ δὲν βάζ' ἢ κουτρα σου.
κρίμα, πού γνώσεως καρπούς σὰν ὅλους δὲν τρυγᾷς,
κρίμα, πού δὲν κατώπτερες τὰ σιχαμένα μούτρα σου
μέσα στῆς Ἀνορθώσεως τὰς διαυγεῖς πηγᾶς.

Ἐφώναζαν εὐὰν εὐοὶ
καὶ φρόνιμοι καὶ παλαβοί,
κι' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως τὸν προύχοντα ὑπτοῦσα,
καὶ πότε ἰδάκρυζα γι' αὐτόν, πότε χειροκροτοῦσα.

Εὐὰν συναλαλάξετε
καὶ τὰ παλὰ ν' ἀλλάξετε.
Σκιρτᾷ λαὸς ἀνορθωτῆς
σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι..
χειροκροτῶ, χειροκροτεῖς,
χειροκροτοῦμεν ὅλοι.

Δακρῶσμεν, δακρῶσετε,
καὶ πάντες δακρυσμένοι
Μεσσίας ἀντικρύσετε
καὶ λυτρωτὰς ἐν γένει.

Ραντίσωμεν μὲ δάκρυα νεοσφαγέντα θύματα,
παντοῦ χειροκροτήσεων, παντοῦ δακρῶν ἀμιλλα,
ὡς ὅτου πιά μὲ δάκρυα καὶ μὲ χειροκροτήματα
νὰ πᾶμε σὰν Ἀλέξανδροι μεγάλοι στὰ Γαυγάμηλα.

Παραδείσια καλὰ
καὶ ποικίλα καὶ πολλά.

Φ. — Τὶ Παράδεισος κι' ἐκεῖνος!.. ποῖος θὰ κόψη, ποῖος θὰ ράψη
καὶ γιὰ τοῦτον, βρέ βερέμη;
τὰπερίγραπτα καλὰ του δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιγράψῃ
μήτε κι' Οὐλεμᾶ καλέμι.

Τριγ τράγγι ποτήρια,
κι' ἀλααγμοί,
λιβανιστήρια
γιὰ τὴν Πυγμή.

Πρασινὴ χλόη,
ἐλπίδος χρώματα,
σπύργα κι' ἀλόη
καὶ τὰς ἀρώματα.

Χάχανα, γέλοια
σὲ πρασινάδες,
βουβὰ κοπέλια
γιὰ τεμενάδες.

Αἶνοι τροπάρια,
μεγαλυνάρια,
παιάνων ἦχοι,
ἄρθρα καὶ στίχοι.

Ἐδῶ ὑπτοῦσε ἐξαφῶ στεφάνια σὲ μιὰ κόχη,
ἐκεῖ σοὺ σκότιζαν ταῦτα τραγοῦδια κωμαστῶν,
καὶ παραπέρα, Περικλῆ, μεγάλα δακρυδόχοι
ἐδέχοντο τὰ δάκρυα ποικίλων θαυμαστῶν.

Καὶ μὲς ὅσῃν δρᾶσιν Ὑπουργῶν,
ὅσῃν σάλον τῶν ἀγώνων,
ἔβλεπες δρᾶσιν ἐνεργὸν
κί' ἀδένων δακρυγόνων.

**Μέσα ὅσῃς ἄλλαις φούρταις
καὶ φυλακαῖς καινούρταις.**

Φ. — Ἐσφάντωμ' ἀνορθωτικό,
φωναῖς, ἀντάραις, τραλαλά,
καὶ δὸς τοῦ τὸ Χερουβικό
τὸ πέρνανε πολὺ ψηλά.

Κί' εἶδα ὅτ' ἡ γλῆντι τὸ πολὺ
νὰ κτίζουν, φίλη κεφαλὴ,
κάτι καινούρταις φυλακαῖς,
γιὰ νάμψη κάθε τενεκές,
ὅπου Κουβέρνα δὲν ὕμνει σὲ κάθε συμπολίτη του,
μὰ βάζει κάποτε γι' αὐτὰ μιὰ πιθαμὴ ὅτ' ἡ μύτη του.

Νέα κτίρια κί' αὐτά,
κατὰ πάντα ζηλευτά,
ὅπου ὅζῃς καθένας ὅσους ἐκλείναν ἐκεῖ
σὲ μιὰ τέτοια φυλακή.

Ἐβλεπες φυλακισμένους
ἀληθῶς εὐτυχισμένους
νὰ σαρκάζουν τοὺς ἐκτός.

Κί' ἦταν δυνατό ρουσφέτι,
ὄναρ θερινῆς νυκτός,
νὰ σὲ κλείσῃ τὸ Ντοβλέτι
μ' ἓνα κί' ἄλλον κύριο
σ' ἓνα τέτοιο κτίριο.

Καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
ἔσκουζες ἐδῶ κί' ἐκεῖ:
μπάρμπα, βάλε με κί' ἐμένα
ὅσῃν καινούρταις φυλακῇ.

Φυλακισμένων ἔβλεπα μεγάλο φαγοπότι,
κί' αὐτός, ποῦ δὲν ἐδάκρυζε καὶ δὲν ἐχειροκρότει,
κί' ὁποῖος τῆς Ἀνορθώσεως δὲν ἐσκορποῦσε βάγια
'μπρὸς ὅσῃν πανύμνητη Πυγμή,
τὸν ἔβαζαν αὐτοστιγμὴ
ἀ ρέστο τὸν κανάγια.

Κί' εἶδα τὸν Ἀλεξανδρῇ τῆς Παιδείας νὰ περνᾷ
μπράτσο μὲ τὴν Ἀθηνᾶ.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἐδάκρυσα καὶ καταχειροκρότησα
καὶ γιὰ κριτῶν ἐπιτροπὰς περιέργος τὸν ῥώτησα.
Τὸν εἶδα τὸν χαλκέντερον τὸν ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
ἀκολουθοῦσαν πίσω του σοφοὶ γραμματοσῶσαι
κί' ἀπὸ Πανεπιστήμια σπουδαῖα τῆς Ἀγγλίας,
κατ' ἄλλους γκράν προφέσορες, κατ' ἄλλους ἀναγνώσται.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα, ξυλένις κουτομόγια,
νὰ λέη τέτοια λόγια.

**Ὁ τῆς Παιδείας στύλος
τάδε λαλεῖ στωμύλος.**

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα κορδωμένος περπατεῖ
κί' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους τοὺς πηγαίνει ριπιτί;
Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα πῆγε μέσα ὅτ' ἡ Γαλλία
κί' ἔκανε σουζὲ μεγάλο καὶ σὲ Γαλλικὰ Σχολεῖα;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα Γάλλων ἔκανε Σχολεῖα
κλου κλου κλου νὰ ξεφωνίζουν 'μπρὸς καὶ πίσω σὰν γαλιά;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα κατακέφαλα βαρεῖ
κί' ἄς τοῦ λὲν γιὰ τὴν Παιδεῖα πῶς τὴν θέλει μαλλιάρη;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα δὲν ἰδρόνει μὲ φωναῖς,
καὶ σοφοὺς ἀπέξω φέρνει γιὰ τῆς ἔδρας τῆς κεναῖς;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα μὲ καμίνια δρῶ βροντᾷ
καὶ ποτὲ ὅσῃν Πατσουράκο μήτε γρῦ δὲν ἀπαντᾷ;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα δὲν προσέχει σὲ ψι ψι
κί' ἔκανε τὸν Μιστριώτη νὰ χορέψῃ ὅτ' ἡ ταψί;

Ποιὸς ἀρπάζει καὶ παπάδες καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια,
καὶ μιὰ πῆτα τώρα φτεῖναι γιὰ πολλοὺς κολοκυθένια;

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κί' ἐμένα, σὰν κί' ἐμένα πορὶ ξεφτέρη
δείχνει καὶ πυγμὴ καὶ χερί
σὰν κί' ἐκεῖνο τοῦ Λευτέρη;

Τέτοια 'μίλησ' εὐφραδῇ
τῆς Παιδείας τὸ παιδί.

Κί' ἐγὼ πάω διθυράμβους ἐν ὀργάνοις πολυχόρδοις
ὅτ' ὁ φωστῆρα μας νὰ παίζω,
ποῦ μὰς κουβαλεῖ κί' ἀπέξω
ἀβουκάτους καὶ ντοτόρους καὶ λογίους τῆς Ὁξφόρδης.

**Ἐξ στίχους κάνω
γὰ τὸν Χρηστομάνο.**

Θολὸ γιὰ σένα τῆς ζωῆς ἐκύλησε τὸ ρεῦμα,
μὰ μὲς ὅσῃν ἄχαρη ζωὴ
κάποια σ' ὠμόρφαινε πνοή,
κί' ὅ,τι ὅτ' ὁ σῶμα σοῦ λειψέ περισσεύει ὅτ' ὁ πνεῦμα.

Κί' αὐτὸ γοργὸ φτερούγισε τὴν ὥρα τῆς θανάτου σου
σὲ Μούσαις καλλιστέφαναις καὶ κόγχαις Διονύσου.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικόν
εἰς ὕλην κί' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλον
κί' ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
Ὅτ' ἡ Νεῖαν τὴν Ὑόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κοπῶν καὶ θυσιῶν νὰ φεῖδεται.